

Ο π. Τιμόθεος Κιλίφης, όπως τον γνώρισα

[/ Γενικά Θέματα](#)

Του Σπύρου Παπαγεωργίου

Τον π. Τιμόθεο Κιλίφη τον γνώρισα πριν από 25 χρόνια στην Μονή Πεντέλης, καθώς εκεί πήγαινα σχεδόν κάθε Κυριακή και εκκλησιαζόμουν μέχρι πρότινος.

Ντυνόμουν παπαδάκι στο ιερό και πάντα, ο Γέροντας, ήταν φιλικός και ιδιαίτερα αγαπητός στα παιδιά. Δεν θα ξεχάσω πόσα Σχολεία ερχόντουσαν εκπαιδευτική εκδρομή στη Μονή και πάντα τα υποδεχόταν ο π. Τιμόθεος για να τους ξεναγήσει στο Κρυφό Σχολειό.

Αργότερα πάλι, εγώ στο αναλόγιο. Ο π. Τιμόθεος είχε μια ιδιαίτερη τάξη στη Θεία Λειτουργία και ήθελε να λέει εκφώνως τις ευχές για να τις ακούει ο κόσμος. Στα μνημόσυνα συνήθιζε να λέει πολλές φορές, δυο λόγια παρηγορητικά στους συγγενείς του θανόντος. “Τα χίλια χρόνια για το Θεό είναι ίσα με μια ημέρα. Και τα 100 χρόνια ίσα με μία ώρα. Εγώ θέλω ακόμα ένα τέταρτο της ώρας για να τα φτάσω. Εσείς οι μικρότεροι έχετε μισή ώρα και βάλτε”.

Τα τελευταία χρόνια λόγω της βεβαρημένης υγείας, δεν συμμετείχε στη Θεία Λειτουργία. Του το είχαν απαγορεύσει οι γιατροί. Εκείνος όμως, βρισκόταν πάντα συμπροσευχόμενος στο ιερό βήμα και όποτε μπορούσε κήρυττε το Θείο Λόγο. Ήταν άλλωστε δεινός ρήτορας, γνώστης θεολογίας και φιλοσοφίας. Πολλά μάλιστα από τα κηρύγματά του, τα οποία ήταν πηγαία εμπνευσμένα, ουδέποτε γραμμένα, είναι καταγεγραμμένα στα βιβλία του τα οποία μοίραζε σε γνωστούς,

φίλους και τον απλό κόσμο.

Ο Γέροντας δε δίσταζε να μιλάει ανοιχτά και να λέει τη γνώμη του ακόμα και αν δεν ήταν αρεστός σε πολλούς. Ήταν όμως ντόμπρος και λεβέντης.

Τα τελευταία 2 χρόνια η υγεία του επιβαρύνθηκε περισσότερο. Δεν κατέβαινε από το κελάκι του, πλέον στις ακολουθίες. Κατέπεσε σωματικά, αλλά όχι πνευματικά και ψυχολογικά.

Πριν από μια εβδομάδα, Κυριακή της Απόκριω, θέλησα να τον επισκεφθώ στο κελί του. Δυστυχώς, δεν με άφησαν να τον δω, οι άνθρωποι που τον πρόσεχαν. “Μόλις γυρίσαμε από το νοσοκομείο. Δεν είναι σε θέση να σας δεχθεί. Ελάτε σε 15 ημέρες που θα είναι καλύτερα.” μου είπαν. Και η πόρτα έκλεισε. Μια εβδομάδα μετά, Κυριακή της Τυρινής, κοιμήθηκε ειρηνικά. Την Κυριακή, δηλαδή, που εμείς “ανάμνησιν ποιούμεθα τῆς ἀπὸ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἑξορίας τοῦ Πρωτοπλάστου Ἀδάμ”, εκείνος ἤδη προγευόταν την Επουράνια Βασιλεία και την Αιώνιο Ζωή.

Γέροντα να έχουμε την ευχή σου. Να είσαι στην Αιώνια μνήμη του Θεού, όπως ήθελες να λες. Καλό Παράδεισο.

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr